

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Zubka a soudců JUDr. Ivy Hrdinové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **Lukáš B.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Richardem Pustějovským
sídlem Matiční 730/3, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **ADECCO spol. s r.o.**, IČO 45806403
sídlem Štětkova 1638/18, Nusle, 140 00 Praha
zastoupená advokátkou JUDr. Natašou Randlovou, Ph.D.
sídlem Budějovická 1550/15a, 140 00 Praha 4

o neplatnost rozvázání pracovního poměru,

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2021, č. j. 26 C 275/2021-36,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **mění** tak, že žaloba, aby bylo určeno, že „výpověď“ zaměstnavatele ze dne 30. 6. 2021 je neplatná, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 24 467 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Nataši Randlové, Ph.D., advokátky se sídlem Budějovická 1550/15a, Praha.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem určil, že „rozvázání pracovního poměru ze dne 30. 6. 2021 je neplatné“, a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 552 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

2. Po právní stránce okresní soud věc posoudil podle § 48 odst. 2 zákoníku práce a dospěl s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1990/2000 a ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. 21 Cdo 2372/2002 k závěru, že v projednávaném případě nebyla doba trvání pracovního poměru určena „časově“ nebo „nějakou objektivní událostí“, ale závisela výlučně na vůli uživatele (jakožto smluvního partnera žalované), který mohl svým rozhodnutím kdykoliv fakticky svévolně pracovní poměr žalobce okamžitě zrušit, neboť jednostranně rozhodoval o tom, zda dočasné přidělení zaměstnance bude trvat i nadále anebo bude ukončeno, přičemž v důsledku ukončení dočasného přidělení zaměstnance automaticky došlo k ukončení jeho pracovního poměru. Okresní soud proto ujednání o trvání pracovního poměru po dobu dočasného přidělení k uživateli považoval za neplatné. Ve svých důsledcích to znamená, že trvání pracovního poměru ve skutečnosti nebylo v pracovní smlouvě (dohodě o změně pracovní smlouvy) vymezeno určitým časem, ale že bylo ponecháno na vůli uživatele smluvně spojeného se zaměstnavatelem, zda vůbec a kdy se rozhodne pracovní poměr ukončit. Vzniklá situace pak zcela nepřiměřeně negativně dopadá na zaměstnance, který nemá vůbec žádnou právní jistotu ohledně toho, jak dlouho bude jeho pracovní poměr trvat (na rozdíl od zaměstnavatele, který svůj vztah s uživatelem má smluvně upraven, a proto může jednání uživatele ovlivnit). Okresní soud proto určil, že předmětné rozvázání pracovního poměru ze dne 30. 6. 2021 je pro rozpor se zákonem neplatné. Jelikož ujednání o době trvání pracovního poměru je neplatné, pracovní poměr mezi účastníky je třeba podle názoru okresního soudu považovat za uzavřený na dobu neurčitou.
3. Proti rozsudku okresního soudu podala odvolání žalovaná, která namítala, že žaloba neměla být vůbec věcně projednávána, neboť žalobou podle § 72 zákoníku práce se lze domáhat pouze určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, okamžitého zrušení pracovního poměru, zrušení pracovního poměru ve zkušební době nebo dohody o rozvázání pracovního poměru. V posuzovaném případě však k žádnému takovému právnímu jednání směřujícímu ke skončení pracovního poměru nedošlo, jelikož pracovní poměr skončil uplynutím sjednané doby určité ve smyslu § 48 odst. 2 zákoníku práce. Soud prvního stupně zejména nehodnotil povahu oznámení o předčasném ukončení dočasného přidělení zaměstnance ze strany uživatele ze dne 30. 6. 2021, zejména se nezabýval otázkou, zda se vůbec jedná o právní jednání a zda tedy může být stíženo neplatností. Žalobce se podle žaloby domáhal určení neplatnosti „výpovědi zaměstnavatele ze dne 30. 6. 2021“. Pracovní poměr mezi účastníky však neskončil výpovědí ani jiným ze způsobů podle § 72 zákoníku práce, nýbrž uplynutím doby určité. Pokud s tím žalobce nesouhlasil, měl podat určovací žalobu podle § 80 o. s. ř. Soud prvního stupně nad rámec žalobního petitu shledal neplatným ujednání o době trvání pracovního poměru a uzavřel, že pracovní poměr je třeba považovat za uzavřený na dobu neurčitou. Nic takového ovšem žalobce netvrdil, ani nepožadoval, ale vycházel z toho, že „pracovní poměr mezi účastníky skončil až uplynutím sjednané doby dne 30. 9. 2021, nikoliv v důsledku ukončení pracovního poměru ze dne 30. 6. 2021“. Okresní soud nesprávně posoudil rovněž otázku doby trvání pracovního poměru. Žalovaná měla naopak za to, že ujednání o trvání pracovního poměru, resp. okamžik ukončení pracovního poměru byl sjednán srozumitelně, určitě, objektivně zjistitelným způsobem a nezávisle na vůli žalované. Předmětné ujednání o trvání pracovního poměru je proto platné. Doba trvání žalobcova pracovního poměru byla sjednána na základě jiných, konkrétním datem neohrazených objektivně zjistitelných skutečností – po dobu dočasného přidělení. Pracovní poměr tedy měl skončit s koncem trvání dočasného přidělení žalobce k uživateli. Danou situaci lze přirovnat k pracovnímu poměru uzavřenému na dobu určitou po dobu trvání mateřské či rodičovské dovolené zaměstnankyně. Argument okresního soudu, že doba trvání pracovního poměru byla ponechána na vůli uživatele jakožto smluvního partnera žalované, je naprosto nepřiléhavý. Nelze bez dalšího dojít k závěru, že z důvodu existence smluvního vztahu mezi uživatelem a žalovanou může žalovaná ovlivňovat vůli uživatele. Žalovaná ve skutečnosti neměla žádné prostředky, jak by mohla působit na vůli uživatele tak, aby uživatel jednostranným prohlášením ukončil dočasné přidělení žalobce a tím i pracovní poměr mezi účastníky. V projednávaném případě byla doba trvání doby určité stanovena „na dobu dočasného přidělení“, přičemž toto dočasné přidělení mělo podle pokynu ze dne 31. 3. 2021 trvat do 30. 9. 2021, ale mohlo podle čl. 9.1 zmiňovaného pokynu skončit dříve na základě jednostranného prohlášení uživatele či žalobce. Ukončení dočasného přidělení jednostranným prohlášením uživatele nebo žalobce, a to z jakéhokoli důvodu nebo bez udání důvodu, je plně v souladu s ustanovením § 308 odst. 1 písm. g) zákoníku práce. Odkaz okresního soudu na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. 21 Cdo

2372/2002 není případný, neboť vychází z výrazně odlišného skutkového stavu. Žalovaná navrhovala, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a žalobu zamítl.

4. Žalobce navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného, přičemž zdůraznil, že obecně souhlasí s východisky uvedenými v odvolání, které se týkaly agenturního zaměstnávání, nicméně má za to, že v projednávané věci je pokyn k dočasnému přidělení ze dne 31. 3. 2021 vnitřně rozporný. V bodě 3 tohoto pokynu je totiž zcela jednoznačně uvedena doba trvání dočasného přidělení od 1. 4. 2021 do 30. 9. 2021. Pokud by tato doba dočasného přidělení byla vymezena např. takovým způsobem, že toto přidělení trvá od 1. 4. 2021 do jednostranného prohlášení zaměstnance nebo uživatele o ukončení dočasného přidělení, pak by s tím žalobce „neměl problém“ a spor mezi účastníky by vůbec nevznikl.
5. Krajský soud jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání žalované proti rozsudku soudu prvního stupně bylo podáno ve lhůtě uvedené v § 204 odst. 1 o. s. ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jemu předcházející se zřetelem k ustanovení § 206 odst. 2 a § 212 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.
6. Soud prvního stupně dospěl na základě provedených a správně (v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř.) vyhodnocených důkazů ke správným skutkovým zjištěním a jeho skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování. Odvolací soud skutková zjištění soudu prvního stupně, popsaná v bodech 3 až 6 odůvodnění napadeného rozsudku, jako správná a úplná přejímá a pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje.
7. Odvolací soud předně uvádí, že žalobce se žalobou podanou u okresního soudu dne 29. 8. 2021 domáhal určení, že „výpověď“ zaměstnavatele ze dne 30. 6. 2021 je neplatná“. Z obsahu spisu ovšem vyplývá, že žalovaná žalobci nedala výpověď z pracovního poměru z některého z důvodů uvedených v § 52 zákoníku práce ani s ním nerozvázala pracovní poměr některým jiným ze způsobů podle § 72 zákoníku práce (tj. okamžitým zrušením pracovního poměru, zrušením pracovního poměru ve zkušební době nebo dohodou o rozvázání pracovního poměru). Oznámení o předčasném ukončení dočasného přidělení zaměstnance ze strany uživatele ze dne 30. 6. 2021 nemá povahu právního jednání zaměstnavatele směřujícího k rozvázání pracovního poměru, nýbrž jedná se o vyrozumění zaměstnance o skončení pracovního poměru na dobu určitou uplynutím sjednané doby. Toto oznámení tedy nemůže být stíženo neplatností. Již jen z tohoto důvodu nelze požadovanému určení vyhovět a soud prvního stupně měl bez dalšího žalobu zamítnout. Nadto si okresní soud poněkud „upravil“ žalobní petit, aniž by došlo ke změně žaloby, a to tak, že se neurčuje neplatnost výpovědi ze dne 30. 6. 2021, ale neplatnost „rozvázání“ pracovního poměru ze dne 30. 6. 2021. V projednávané věci je zřejmé, že mezi účastníky je spor o tom, zda pracovní poměr mezi účastníky na dobu určitou skončil uplynutím sjednané doby dne 30. 9. 2021, jak tvrdí žalobce, nebo již dne 30. 6. 2021 (ukončením dočasného přidělení jednostranným prohlášením uživatele), jak tvrdí žalovaná. Pokud žalobce nesouhlasil s názorem žalované o tom, ke kterému okamžiku skončil pracovní poměr mezi účastníky na dobu určitou uplynutím sjednané doby, měl se domáhat např. určení, že pracovní poměr mezi účastníky trval do 30. 9. 2021, a to za předpokladu, že by měl na tomto určení ve smyslu § 80 o. s. ř. naléhavý právní zájem, případně se mohl žalobou na plnění domáhat po žalované zaplacení náhrady mzdy pro překážky v práci podle § 208 zákoníku práce za období od 1. 7. 2021 do 30. 9. 2021, přičemž v tomto řízení by soud řešil jako předběžnou otázku, kdy došlo ke skončení pracovního poměru mezi účastníky a zda žalovaná ve sporném období porušila svoji povinnost přidělovat žalobci práci podle pracovní smlouvy.
8. Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žaloba, aby bylo určeno, že „výpověď“ zaměstnavatele ze dne 30. 6. 2021 je neplatná, se zamítá, aniž by se mohl věcně zabývat shora uvedenými spornými otázkami.
9. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů je odůvodněno ustanovení § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. za použití § 142 odst. 1 o. s. ř.
10. Procesně úspěšné žalované vznikly náklady řízení celkem ve výši 24 467 Kč. Tato částka představuje paušální náhradu hotových výdajů za sepis vyjádření k žalobě ve výši 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb., odměnu za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastupování, účast u jednání před okresním soudem dne 17. 12. 2021, sepis odvolání a účast u jednání před

odvolacím soudem dne 11. 5. 2022) po 2 500 Kč podle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a), g) a k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 4 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky, náhradu za ztrátu času celkem v rozsahu 30 půlhodin po 100 Kč podle § 14 citované vyhlášky v souvislosti s cestou ke dvěma jednáním, cestovní náhrady k jednání dne 17. 12. 2021 vlakem z Prahy do Ostravy a zpět ve výši 820 Kč a cestovní náhrady k jednání dne 11. 5. 2022 ve výši 5 000,70 Kč (osobním motorovým vozidlem o průměrné spotřebě 5,7 l nafty na 100 km, cena paliva 36,10 Kč/l, sazba základní náhrady za 1 km jízdy 4,70 Kč, ujetu z Prahy do Ostravy a zpět 740 km), tj. celkem 20 220,70 Kč. Tuto částku je třeba podle § 137 odst. 3 písm. b) o. s. ř. zvýšit o náhradu za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 4 246,30 Kč, neboť zástupkyně žalované je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 11. května 2022

Mgr. Tomáš Zubek v. r.
předseda senátu